

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DIH-023-94(5)/15/AnŁ

Warszawa, 16 lutego 2016 r.

DECYZJA DIH-1/21/2016

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 23), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2014 r. poz. 148, z późn. zm.) oraz art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2015 r. poz. 678, z późn. zm.), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpatrzeniu odwołania spółdzielni „Społem” Powszechniej Spółdzielni Spożywców „Południe” we Wrocławiu od decyzji Dolnośląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej we Wrocławiu z dnia 28 października 2015 r. (Nr akt: KBP-ŻG.8361.106.2015), w przedmiocie:

- I. wymierzenia kary pieniężnej w wysokości 7 044,16 zł (słownie: siedem tysięcy czterdzieści cztery złote 16/100) w oparciu o ww. przepis art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy z o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych w związku z wprowadzeniem do obrotu zafałszowanych sześciu partii środków spożywczych oferowanych do sprzedaży bez opakowań lub pakowanych w pomieszczeniu sprzedaży na życzenie konsumenta finalnego o wartości 112,12 zł;
- II. umorzenia w oparciu o art. 105 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego w związku z art. 1 ust. 3 ww. ustawy o Inspekcji Handlowej postępowania w sprawie podwyższenia kary pieniężnej wymierzanej na podstawie art. 40a ust. 3 ww. ustawy o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych o wysokość kar nałożonych w okresie 24 miesięcy przed dniem kontroli w związku z ponownym wprowadzeniem do obrotu produktu tego samego rodzaju, który nie odpowiada jakości handlowej ze względu na tę samą wadę, jako bezprzedmiotowe,

utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

UZASADNIENIE

W toku kontroli przeprowadzonej w dniach od 9 do 17 lipca 2015 r. przez inspektorów reprezentujących Dolnośląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej we Wrocławiu – zwanego dalej „Dolnośląskim WIIH” – zgodnie z upoważnieniem do przeprowadzenia kontroli nr 107/KBP-ŻG/2015, w sklepie nr 400 we Wrocławiu przy ul.

Welnianej 31, należącym do spółdzielni „Społem” Powszechna Spółdzielnia Spożywców „Południe” we Wrocławiu – zwanej dalej również „stroną” albo „spółdzielnią” – sprawdzono prawidłowość oznakowania dwunastu partii środków spożywczych.

Łącznie zakwestionowano sześć partii wędlin o wartości 112,12 zł oferowanych do sprzedaży bez opakowań lub pakowanych przy sprzedaży na życzenie konsumenta finalnego, przy których na wywieszkach podano niezgodne z prawdą dane dotyczące ich składu, tj.:

1) 0,40 kg kielbasy z piersi kurczaka JBB w cenie 19,99 zł/kg, zwanej dalej „*kielbasą z piersi kurczaka*”:

- na wywieszce cenowej podano w składzie: filet z kurczaka (73,8 %), skórki z kurczaka, woda, sól, białko sojowe, przyprawy naturalne i ich ekstrakty, stabilizatory: E 451, E 450, wzmacniacze smaku: E 621, E 635, substancja konserwująca E 250. **Produkt zawiera soję. Produkt może zawierać śladowe ilości glutenu, mleka, jaj, selera i gorczycy,**
- podczas gdy na etykiecie producenta zadeklarowano: mięso z kurczaka (93%), sól, skrobia ziemniaczana, przyprawy i ich ekstrakty (zawierają SELER), wzmacniacz smaku: glutaminian monosodowy, białko roślinne, stabilizator: cytryniany sodu, regulator kwasowości: lakton kwasu glukonowego, aromaty, przeciwutleniacz: izoaskorbinian sodu, substancja konserwująca: azotyn sodu. Produkt może zawierać: zboża zawierające GLUTEN, SOJĘ, MLEKO, JAJA i GORCZYCĘ;

2) 0,34 kg kielbasy parówkowej Dobrowolscy w cenie 13,95 zł/kg, zwanej dalej „*kielbasą parówkową*”:

- na wywieszce cenowej podano w składzie: mięso wieprzowe 64 %, woda, tłuszcz wieprzowy, skrobia ziemniaczana, sól, przyprawy (ekstrakty przypraw, wzmacniacz smaku: glutaminian sodu), stabilizatory: trifosforan pentasodowy, difosforan disodowy, błonnik pszenny, tłuszcz roślinny rzepakowy, regulator kwasowości, cytrynian trisodowy, przeciwutleniacze: izoaskorbinian sodu, kwas cytrynowy, kwas askorbinowy, substancje zagęszczające: guma guar, substancja konserwująca: azotyn sodu. W zakładzie używane są również alergeny: białko sojowe, pochodne mleka, gorczyca, seler, pochodne pszenicy i jęczmienia, nasiona sezamu i orzechy,
- podczas gdy na etykiecie producenta zadeklarowano: mięso wieprzowe (61 %), woda, tłuszcz wieprzowy, skrobia ziemniaczana, sól, przyprawy, ekstrakty przypraw: wzmacniacz smaku: glutaminian monosodowy, olej rzepakowy, błonnik pszenny, stabilizatory tri i difosforany, przeciwutleniacze: izoaskorbinian sodu, kwas askorbinowy, regulatory kwasowości: cytrynian sodu, kwas cytrynowy, substancja zagęszczająca: guma ksantanowa, substancja konserwująca azotyn sodu. W zakładzie używane są również alergeny: **soja, mleko (łącznie z laktozą), gorczyca, seler**, zboża zawierające **gluten, sezam**;

3) 0,61 kg kielbasy wiejskiej pieczonej JBB w cenie 29,99 zł/kg, zwanej dalej „*kielbasą wiejską pieczoną*”:

- na wywieszce cenowej podano w składzie: mięso wieprzowe, sól, przyprawy i ich ekstrakty (zawiera GORCZYCĘ), białko wieprzowe, aromat dymu wędzarniczego, błonnik roślinny, aromaty, ekstrakt drożdżowy, susze warzyw i owoców, wzmacniacz smaku: glutaminian monosodowy, cukier. 100 g produktu otrzymano z 134,8 g mięsa wieprzowego. Produkt może zawierać: GLUTEN, SOJĘ, MLEKO, JAJA, SELER,
 - podczas gdy na etykiecie producenta zadeklarowano: mięso wieprzowe, cielęcina, sól, przyprawy i ich ekstrakty (zawierają GORCZYCĘ), białko wieprzowe, aromat dymu wędzarniczego, błonnik roślinny, aromaty, ekstrakt drożdżowy, susze warzyw i owoców, wzmacniacz smaku: glutaminian monosodowy, cukier. Produkt może zawierać: zboża zawierające GLUTEN, SOJĘ, MLEKO, JAJA, SELER. 100 g produktu otrzymano z 85,7 g mięsa wieprzowego i 15,1 g cielęciny;
- 4) 1 kg kaszanki Smolarek w cenie 6,35 zł/kg, zwanej dalej „*kaszanką*”:
- na wywieszce cenowej podano w składzie: kasza jęczmienna 34 %, krew spożywcza wieprzowa, tkanka łączna wieprzowa, wątroba wieprzowa, sól, przyprawy. **SKŁADNIKI ALERGENNE: Gluten,**
 - podczas gdy na etykiecie producenta zadeklarowano: kasza jęczmienna 34 %, krew spożywcza wieprzowa, tkanka łączna wieprzowa, tłuszcz wieprzowy, wątroba wieprzowa, sól, przyprawy. **Składniki alergenne GLUTEN;**
- 5) 0,70 kg kielbasy toruńskiej Dobrowolscy w cenie 12,49 zł/kg, zwanej dalej „*kielbasą toruńską*”:
- na wywieszce cenowej podano w składzie: mięso wieprzowe 88 %, przyprawy [izolat i hydrolizat białka sojowego, stabilizatory: trifosforan pentasodowy, polifosforan sodu, regulator kwasowości: cytrynian trisodowy, cukry (sacharoza, maltodekstryna, glukoza), białko zwierzęce wieprzowe, wzmacniacz smaku: glutaminian sodu, substancja zagęszczająca: karagen, przeciwutleniacze: izoaskorbinian sodu, askorbinian sodu aromat dymu wędzarniczego], sól, błonnik pszenny, substancja konserwująca: azotyn sodu. W zakładzie używane są również alergeny: pochodne mleka, gorczyca, seler, pochodne pszenicy i jęczmienia, nasiona sezamu i orzechy.
 - podczas gdy na etykiecie producenta zadeklarowano: mięso wieprzowe (65 %), woda, tłuszcz wieprzowy, skrobia ziemniaczana, sól, koncentrat białka **sojowego**, wzmacniacz smaku: glutaminian monosodowy, cukier, aromaty, aromat dymu wędzarniczego, ekstrakty przypraw, błonnik pszenny, **serwatka z mleka**, stabilizatory: tri- i difosforany, octan sodu, emulgator: mono i diglicerydy kwasów tłuszczowych, przeciwutleniacz: kwas askorbinowy, izoaskorbinian sodu, regulator kwasowości: kwas cytrynowy, cytrynian sodu, dekstroza, substancja zagęszczająca: guma ksantanowa, pieprz czarny, barwniki: ekstrakt papryki, koszenila, substancja konserwująca: azotyn sodu. W zakładzie używane są również alergeny: **gorczyca, seler**, zboża zawierające **gluten, sezam**.
- 6) 1,87 kg szynki z kotła Tarczyński w cenie 35,40 zł/kg, zwanej dalej „*szynką z kotła*”:

- na wywieszce cenowej podano w składzie: szynka wieprzowa, sól, przyprawy, aromaty i ekstrakty, stabilizatory: cytryniany sodu, karagen, przeciwutleniacze: izoaskorbinian sodu, kwas cytrynowy, wzmacniacz smaku: glutaminian monosodowy, substancja konserwująca : azotyn sodu. Produkt może zawierać śladowe ilości: soi, glutenu, mleka, orzechów, selera, gorczycy, sezamu, jaj.
- podczas gdy na etykiecie producenta zadeklarowano: szynka wieprzowa, sól, przyprawy (zawierają **soję**), cukier, aromaty, stabilizatory: karagen, octany sodu, cytryniany sodu, wzmacniacz smaku: glutaminian monosodowy, przeciwutleniacz: izoaskorbinian sodu, substancja konserwująca; azotyn sodu. Produkt może zawierać **gluten, mleko, orzechy, seler, gorczycę, sezam, jaja**.

Powyższe, zdaniem Dolnośląskiego WIIH, naruszało art. 8 ust. 1 i art. 16 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz. U. UE L 31 z 1.2.2002, s. 1 z późn. zm.) – zwanego dalej „*rozporządzeniem nr 178/2002*” i art. 7 ust. 1 lit. a rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylecia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektyw Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz. U. UE L 304 z 22.11.2011, s. 18 z późn. zm.) – zwanego dalej „*rozporządzeniem nr 1169/2011*” oraz nosiło znamiona zafałszowania.

Ponadto ustalono, że spośród ww. 6 partii środków spożywczych dla:

- 2 partii, tj.: kielbasy parówkowej oraz kielbasy toruńskiej, nie odróżniono informacji o substancjach lub produktach powodujących alergię lub reakcje nietolerancji od reszty wykazu składników, co naruszało art. 21 ust. 1 lit. b rozporządzenia nr 1169/2011;
- 1 partii, tj.: kielbasy wiejskiej pieczonej zastosowano w nazwie określenie „wiejska” przy jednoczesnym stosowaniu do jej produkcji składników i substancji dodatkowych niestosowanych w warunkach gospodarstwa wiejskiego, co naruszało art. 8 ust. 1 i art. 16 rozporządzenia nr 178/2002 i art. 7 ust. 1 lit. a rozporządzenia nr 1169/2011,
- 2 partii, tj.: kielbasy z piersi kurczaka oraz kaszanki, wykaz składników uwidoczniony na wywieszkach cenowych poprzedzony był nagłówkiem „skład” zamiast „składniki”, co naruszało art. 18 ust. 1 rozporządzenia nr 1169/2011, w związku z § 19 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 23 grudnia 2014 r. w sprawie znakowania poszczególnych rodzajów środków spożywczych (Dz. U. z 2015 r. poz. 29) – zwanego dalej „*rozporządzeniem w sprawie znakowania*”.

W toku kontroli, na podstawie art. 18 ust. 1 pkt 1 oraz ust. 3 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2014 r. poz. 148 z późn. zm.), Dolnośląski WIIH zarządził, w drodze decyzji, niezwłoczne usunięcie nieprawidłowości polegających na uwidocznieniu na wywieszkach cenowych informacji o składnikach wędlin niezgodnych z

zadeklarowanymi przez producentów, w tym nie odróżnieniu informacji o substancjach lub produktach powodujących alergię lub reakcje nietolerancji od reszty wykazu składników. Żądanie zostało wykonane.

Powyższe czynności udokumentowano w protokole kontroli z dnia 17 lipca 2015 r. nr KBP-ŻG.8361.106.2015 wraz z załącznikami. W protokole kontroli ustalono tożsamość kontrolowanego podmiotu wskazując nazwę przedsiębiorcy „Społem” Powszechna Spółdzielnia Spożywców „Południe” we Wrocławiu, z siedzibą we Wrocławiu, ul. Podwale 37/47, 50-040 Wrocław, numer NIP 8960003154, numer KRS 0000111216. Protokół kontroli podpisała osoba upoważniona przez stronę (upoważnienie z 9 lipca 2015 r.)

Do akt kontroli dołączono fotografie wywieszek cenowych i etykiet z opakowań zbiorczych kwestionowanych wyrobów.

W odpowiedzi z 6 sierpnia 2015 r. na wystąpienie pokontrolne Dolnośląskiego WIIH spółdzielnia poinformowała, że nieprawidłowości zostały usunięte.

W odpowiedzi z 10 sierpnia 2016 r. na wystąpienie pokontrolne Dolnośląskiego WIIH producent kielbasy wiejskiej pieczonej poinformował o dostosowywaniu składu surowcowego do ww. nazwy produktu oraz obowiązujących przepisów.

Pismem z 4 września 2015 r. (nr akt KBP-ŻG.8361.106.2015) Dolnośląski WIIH zawiadomił „Społem” Powszechną Spółdzielnię Spożywców „Południe” we Wrocławiu o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 i 4 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2015 r. poz. 678 z późn. zm.) – zwanej dalej „*ustawą o jakości handlowej*” – z tytułu wprowadzenia do obrotu ww. sześciu partii artykułów rolno-spożywczych zafałszowanych (z uwagi na rozbieżności pomiędzy oznakowaniem uwidocznionym dla konsumentów w miejscu sprzedaży a etykietami na opakowaniach zbiorczych), w tym w przypadku pięciu tych partii nieodpowiadających dodatkowo innym wymaganiom jakości handlowej określonym w przepisach o jakości handlowej (z uwagi na uchybienia w oznakowaniu). Jednocześnie organ poinformował o przysługującym prawie do zapoznania się z aktami i prawie do wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów, a także wniósł o podanie informacji o wysokości obrotów strony za 2014 rok.

W piśmie z 9 września 2015 r. strona przekazała dane w zakresie obrotu oraz przychodu netto osiągniętych w 2014 roku.

Następnie pismem z 28 września 2015r. Dolnośląski WIIH poinformował stronę o rozszerzeniu prowadzonego postępowania administracyjnego o postępowanie w trybie art. 40a ust. 3 ustawy o jakości handlowej w sprawie podwyższenia kary pieniężnej o wysokość kar nałożonych w okresie 24 miesięcy przed dniem wszczęcia kontroli w związku z ponownym wprowadzeniem do obrotu produktów tego samego rodzaju, które nie odpowiadały jakości handlowej ze względu na tę samą wadę tj. stosowanie w oznakowaniu kielbasy wiejskiej pieczonej określenia „wiejska” przy jednoczesnym stosowaniu do jej produkcji składników i substancji dodatkowych niestosowanych w warunkach gospodarstwa wiejskiego.

W dniu 8 października 2015 r. strona zapoznała się z aktami sprawy oraz oświadczyła na piśmie, że podjęła działania w sprawie wyjaśnienia i usunięcia nieprawidłowości.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, w dniu 28 października 2015 r. Dolnośląski WIIH wydał decyzję (nr akt KBP-ŻG.8361.106.2015) w przedmiocie:

- I. wymierzenia kary pieniężnej w wysokości 7 044,16 zł (słownie: siedem tysięcy czterdzieści cztery złote 16/100) w oparciu o przepis art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej w związku z wprowadzeniem do obrotu zafałszowanych ww. sześciu partii środków spożywczych oferowanych do sprzedaży bez opakowań lub pakowanych w pomieszczeniu sprzedaży na życzenie konsumenta finalnego o wartości 112,12 zł;
- II. umorzenia postępowania prowadzonego na podstawie art. 40a ust. 3 ustawy o jakości handlowej w sprawie podwyższenia kary pieniężnej, jako bezprzedmiotowego.

W przeprowadzonym postępowaniu administracyjnym Dolnośląski WIIH oznaczył stronę jako przedsiębiorca „Społem” Powszechna Spółdzielnia Spożywców „Południe” z siedzibą we Wrocławiu przy ul. Podwale 37/38, 50-040 Wrocław.

Decyzja Dolnośląskiego WIIH została doręczona stronie 29 października 2015 r. za zwrotnym potwierdzeniem odbioru włączonym do akt sprawy.

Pismem z 9 listopada 2015 r. strona skutecznie złożyła odwołanie od ww. decyzji do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – zwanego dalej również „Prezesem UOKiK”. Z treści odwołania (w szczególności jego pierwszego zdania) wynika, że strona zaskarżyła punkt pierwszy ww. decyzji w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej.

W odwołaniu strona podniosła dwa zarzuty, dotyczące niewspółmiernej wysokości wymierzonej kary w stosunku do stwierdzonych uchybień oraz skierowania decyzji do nieistniejącego przedsiębiorcy „Społem” Powszechnej Spółdzielni Spożywców „Południe” z siedzibą we Wrocławiu zamiast do właściciela kontrolowanego sklepu, tj. „Społem” Powszechnej Spółdzielni Spożywców Południe we Wrocławiu.

Uzasadniając odwołanie strona wskazała, że organ pierwszej instancji już w protokole kontroli nieprawidłowo ustalił właściciela sklepu, co skutkowało wszczęciem postępowania i wydaniem decyzji w stosunku do „nieistniejącej spółdzielni”. Skierowanie sprawy do osoby niebędącej stroną w sprawie stanowi rażące naruszenie prawa, którego skutkiem jest stwierdzenie nieważności decyzji.

Stawiając powyższe zarzuty strona wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji.

Pismem z 20 listopada 2015 r. Prezes UOKiK poinformował stronę, iż przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje, na podstawie art. 10 Kpa prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 rozporządzenia nr 178/2002, podmioty działające na rynku spożywczym i pasz zapewniają, na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji

w przedsiębiorstwach będących pod ich kontrolą, zgodność tej żywności z wymogami prawa żywnościowego właściwymi dla ich działalności i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów. W myśl art. 17 ust. 2 tego rozporządzenia, państwa członkowskie wprowadzają w życie prawo żywnościowe oraz monitorują i kontrolują przestrzeganie przez podmioty działające na rynku spożywczym i pasz odpowiednich wymogów prawa żywnościowego na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji. W tym celu Państwa Członkowskie zachowują system oficjalnych kontroli i innych działań stosownych do okoliczności, z uwzględnieniem informowania opinii publicznej o bezpieczeństwie i ryzyku związanym z żywnością i paszami, nadzorem nad bezpieczeństwem żywności i pasz oraz innych działaniach monitorujących, obejmujących wszystkie etapy produkcji, przetwarzania i dystrybucji. Państwa Członkowskie ustanawiają również zasady dotyczące środków i kar mających zastosowanie w przypadku naruszenia prawa żywnościowego i paszowego. Ustanowione środki i kary powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

W myśl przepisu art. 8 ust. 1 rozporządzenia nr 178/2002, prawo żywnościowe ma na celu ochronę interesów konsumentów i powinno stanowić podstawę dokonywania przez konsumentów świadomego wyboru związanego ze spożywaną żywnością. W szczególności, zgodnie z art. 16 tego rozporządzenia, etykietowanie, reklama i prezentacja żywności nie może wprowadzać konsumentów w błąd.

W myśl art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 1169/2011, podawanie informacji na temat żywności służy wysokiemu poziomowi ochrony zdrowia i interesów konsumentów przez zapewnienie konsumentom finalnym podstaw do dokonywania świadomych wyborów oraz bezpiecznego stosowania żywności, ze szczególnym uwzględnieniem uwarunkowań zdrowotnych, ekonomicznych, środowiskowych, społecznych i etycznych.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o jakości handlowej, wprowadzane do obrotu artykuły rolno-spożywcze powinny spełniać wymagania w zakresie jakości handlowej, jeżeli w przepisach o jakości handlowej zostały określone takie wymagania oraz dodatkowe wymagania dotyczące tych artykułów, jeżeli ich spełnienie zostało zadeklarowane przez producenta. Definicja jakości handlowej zawarta w art. 3 pkt 5 ustawy o jakości handlowej obejmuje cechy artykułu rolno-spożywczego w zakresie technologii produkcji, wielkości lub masy oraz wymagania wynikające ze sposobu produkcji, opakowania, prezentacji i oznakowania artykułów rolno-spożywczych, nieobjęte wymaganiami sanitarnymi, weterynaryjnymi lub fitosanitarnymi.

Rozporządzenie w sprawie znakowania stanowi w § 19 ust. 1 pkt 3, że w przypadku środków spożywczych oferowanych do sprzedaży konsumentowi finalnemu lub zakładom żywienia zbiorowego bez opakowania lub w przypadku pakowania środków spożywczych w pomieszczeniach sprzedaży na życzenie konsumenta finalnego lub ich pakowania do bezzwłocznej sprzedaży podaje się wykaz składników – zgodnie z art. 18–20 rozporządzenia 1169/2011, z uwzględnieniem informacji, o których mowa w art. 21 tego rozporządzenia, a dotyczących niektórych substancji lub produktów powodujących alergie lub reakcje nietolerancji. Wykaz składników rozpoczyna się lub jest poprzedzony właściwym nagłówkiem, który składa się z wyrazu „składniki” lub zawiera ten wyraz, zaś składniki

podaje się w malejącej kolejności ich masy w momencie użycia składników przy wytwarzaniu tego środka spożywczego (art. 18 ust. 1 tamże).

Zgodnie z § 19 ust. 2 rozporządzenia w sprawie znakowania, informacje, o których mowa w ust. 1, podaje się w miejscu sprzedaży na wywieszce dotyczącej danego środka spożywczego lub w inny sposób, w miejscu dostępnym bezpośrednio konsumentom.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. a rozporządzenia 1169/2011, informacje na temat żywności nie mogą wprowadzać w błąd, w szczególności co do właściwości środka spożywczego, a w szczególności co do jego charakteru, tożsamości, właściwości, składu, ilości, trwałości, kraju lub miejsca pochodzenia, metod wytwarzania lub produkcji.

Rozporządzenie nr 1169/2011, precyzuje w art. 8 zasady odpowiedzialności podmiotów za informację o żywności. Podmiotem działającym na rynku spożywczym odpowiedzialnym za informację na temat żywności jest podmiot, pod którego nazwą lub firmą jest wprowadzany na rynek dany środek spożywczy lub – jeżeli ten podmiot nie prowadzi działalności w Unii – importer danego środka na rynek Unii (ust. 1). Podmiot ten zapewnia obecność i rzetelność informacji na temat żywności zgodnie z mającym zastosowanie prawem dotyczącym informacji na temat żywności oraz z wymogami odpowiednich przepisów krajowych (ust. 2). Bez uszczerbku dla tej zasady, podmioty działające na rynku spożywczym zapewniają przestrzeganie w przedsiębiorstwach pozostających pod ich kontrolą wymogów prawa dotyczącego informacji na temat żywności i odpowiednich przepisów krajowych mających znaczenie dla ich działalności i upewniają się, że wymogi te są spełnione (art. 8 ust. 5 tego rozporządzenia).

Artykuł rolno-spożywczy zafałszowany, jak wynika z art. 3 pkt 10 lit. c ustawy o jakości handlowej, oznacza produkt, którego skład jest niezgodny z przepisami dotyczącymi jakości handlowej poszczególnych artykułów rolno-spożywczych, albo produkt, w którym zostały wprowadzone zmiany, w tym zmiany dotyczące oznakowania, mające na celu ukrycie jego rzeczywistego składu lub innych właściwości, jeżeli niezgodności te lub zmiany w istotny sposób naruszają interesy konsumentów, w szczególności jeżeli w oznakowaniu podano niezgodne z prawdą dane w zakresie składu, pochodzenia, terminu przydatności do spożycia lub daty minimalnej trwałości, zawartości netto lub klasy jakości handlowej.

Każdy, kto wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze nieodpowiadające jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej lub deklarowanej przez producenta w oznakowaniu tych artykułów, na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej podlega karze pieniężnej w wysokości do pięciokrotnej wartości korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie tych artykułów rolno-spożywczych do obrotu, nie niższej jednak niż 500 zł. Z kolei każdy, kto wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze zafałszowane, podlega karze pieniężnej określonej w art. 40a ust. 1 pkt 4 ww. ustawy w wysokości nie wyższej niż 10 % przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary, nie niższej jednak niż 1.000 zł.

Ustalając wysokość kary pieniężnej, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, na podstawie art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej (w brzmieniu obowiązującym w dniu orzekania przez organ drugiej instancji), uwzględnia: stopień szkodliwości czynu, zakres

naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów oraz przychodu, a także wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych.

W niniejszej sprawie organ pierwszej instancji stwierdził m.in., że w przypadku ww. sześciu partii wędlin o wartości 112,12 zł, oferowanych do sprzedaży w placówce należącej do strony, uwidocznione dla konsumentów wykazy składników nie były zgodne z deklaracją producentów. Stwierdzone nieprawidłowości świadczyły zdaniem tego organu o zafalszowaniu produktów w rozumieniu art. 3 pkt 10 lit. c ustawy o jakości handlowej i w związku z tym, w punkcie pierwszym zaskarżonej decyzji, wymierzył on stronie karę pieniężną w oparciu o przepis art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej.

W odwołaniu strona zakwestionowała zasadność zakwalifikowania zakwestionowanych produktów jako artykułów rolno-spożywczych zafalszowanych, „skoro omyłkowa rozbieżność pomiędzy informacjami dotyczącymi składu uwidocznionymi przez kontrolowanego przedsiębiorcę na wywieszkach cenowych a zadeklarowanym na etykietach producenta w żadnym stopniu nie miała na celu ukrycia jego składu lub innych właściwości, co stanowi warunek uznania artykułu rolno-spożywczego za zafalszowany”.

Odnosząc się do powyższego organ drugiej instancji stwierdził, że definicja artykułu rolno-spożywczego zafalszowanego określona w art. art. 3 pkt 10 lit. c ustawy o jakości handlowej jednoznacznie uznaje podanie nieprawdziwych danych w zakresie składu za jeden z rodzajów zafalszowania i nieprawidłowość ta niewątpliwie zaistniała w niniejszej sprawie. Dolnośląski WIIH słusznie wskazał w zaskarżonej decyzji, iż wykaz składników jest dla konsumentów jednym z najważniejszych czynników decydujących o wyborze danej wędliny. W sklepie należącym do strony sześć spośród dwunastu partii wędlin poddanych kontroli zostało opatrzonych nierzetelnym wykazem składników, z licznymi różnicami w porównaniu do wykazu sporządzonego przez producenta. Już samo to ustalenie świadczyło o istotnym naruszeniu interesów konsumentów w zakresie prawa do informacji o jakości handlowej produktu, która mogłaby stanowić podstawę do dokonania świadomego wyboru związanego ze spożywaną żywnością. Ponadto, niektóre rozbieżności w wykazach składników istotnie zmieniały charakter całego produktu, np.: kielbasa z piersi kurczaka zawierała niezadeklarowaną dla konsumentów skrobię ziemniaczaną, stabilizator cytrynian sodu oraz przeciwutleniacz izoaskorbinian sodu, kielbasa wiejska pieczona została wyprodukowana z mniejszej ilości mięsa aniżeli zadeklarowano (ze 100,8 g mięsa, a nie ze 134,8 g mięsa), kaszanka zawierała niezadeklarowany dla konsumenta tłuszcz wieprzowy, kielbasa toruńska zawierała mniej mięsa wieprzowego (65 proc., a nie 88 proc.), zawierała też niezadeklarowane składniki: wodę, tłuszcz wieprzowy, skrobię ziemniaczaną oraz barwniki w tym koszenilę, zaś szynka z kotła zawierała niezadeklarowany dodatek cukru oraz nieprawdziwa była deklaracja, że „może zawierać śladowe ilości soi”, ponieważ według producenta zawierała soję pochodzącą z przypraw. W ocenie Prezesa UOKiK, powyższe przykłady świadczą o istotnym naruszeniu interesów konsumentów nie tylko przez wzgląd na utrudnienie wyboru produktu na podstawie oznakowania, ale także mogło naruszać ich

interesy ekonomiczne, a w przypadku szynki z kotła nawet zagrażać zdrowiu osób uczulonych na soję lub chorych na cukrzycę.

Tym samym organ drugiej instancji uznał, że sześć partii wędlin wprowadzonych do obrotu przez stronę było artykułami zafałszowanymi w rozumieniu art. 3 pkt 10 lit. c ustawy o jakości handlowej, wbrew stanowisku strony zaprezentowanemu w odwołaniu. Nie zasługują na uwzględnienie wyjaśnienia strony o „omyłkowej rozbieżności” w zakresie deklaracji wykazu składników przy tak dużej liczbie istotnych niezgodności dotyczących połowy ocenionych produktów. Zmiany w oznakowaniu spowodowały *de facto* ukrycie przed konsumentami rzeczywistego składu ww. produktów i ta okoliczność jest, zdaniem Prezesa UOKiK, najistotniejsza do stwierdzenia zafałszowania.

Ustawodawca tworząc reguły oznakowania środków spożywczych sprzedawanych bez opakowań wskazał katalog informacji, które zapewnić mają swobodny, ale przede wszystkim świadomy wybór konsumenta. Uchybienie każdemu z tych obowiązków ogranicza lub wyłącza ten wybór. W przypadku wyrobów oferowanych luzem, informacja umieszczona przy towarze stanowi praktycznie jedyne źródło wiedzy dla nabywcy o rodzaju i właściwościach środka spożywczego. Zaznaczyć należy, iż w przypadku zakwestionowanych produktów nazwy „kielbasa”, „kaszanka”, „szynka” nie zostały ustanowione w przepisach prawa (przepisach unijnych czy ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich). Podanie rzetelnego wykazu składników miało zatem niebagatelne znaczenie z punktu widzenia nabywcy. Dopiero pełne i kompletne oznakowanie uznać należy za właściwe, zapewniające swobodę wyboru konsumentom.

Odnosząc się do zarzutu dotyczącego błędnej oceny przesłanek do wymierzenia kary pieniężnej, o których mowa w art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, Prezes UOKiK w pierwszej kolejności ustalił, że w dniu wydania zaskarżonej decyzji, tj. 28 października 2015 r., ww. przepis nosił następujące brzmienie: „Ustalając wysokość kary pieniężnej, (...) wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej uwzględnia stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów”. Od 30 listopada 2015 r., w wyniku zmiany tego przepisu (dokonanej na mocy nowelizacji ustawy o jakości handlowej, Dz. U. z 2015 r. poz. 1505), przy ustalaniu kary pieniężnej brana jest dodatkowo pod uwagę wielkość przychodu przedsiębiorcy, a także wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych. Biorąc powyższe pod uwagę organ drugiej instancji stwierdził, że:

- przesłanka stopnia szkodliwości czynu w zaskarżonej decyzji właściwie została oceniona jako stopień najwyższy, ponieważ zafałszowanie stanowi najistotniejsze naruszenie postanowień ustawy o jakości handlowej, która w art. 4 ust. 1 stanowi, że wprowadzane do obrotu artykuły rolno-spożywcze powinny spełniać wymagania w zakresie jakości handlowej, jeżeli w przepisach o jakości handlowej zostały określone takie wymagania oraz dodatkowe wymagania dotyczące tych artykułów, jeżeli ich spełnienie zostało zadeklarowane przez producenta;
- przy ocenie stopnia zawinienia organ pierwszej instancji słusznie wskazał, że nieprawidłowość mogła powstać w wyniku działania lub zaniechania przedsiębiorcy,

której efektem było udostępnienie konsumentowi niezgodnych z prawdą informacji o oferowanych do sprzedaży wędlinach, przez co wybór konkretnego towaru przez konsumenta mógł być niezgodny z zamierzonym. Wyjaśnić należy, iż wina umyślna, którą stwierdził organ nie musiała wiązać się z zamiarem bezpośrednim przedsiębiorcy do popełnienia zafałszowania, wina umyślna zaistnieć mogła w zamiarze ewentualnym, tj. gdy podmiot przewiduje możliwość popełnienia czynu zabronionego i godzi się na to, że je popełni. Strona jako profesjonalista nie dopełniła podstawowego obowiązku zapewnienia takich procedur, które nie dopuściłyby do powstania zafałszowania informacji dla konsumentów o wędlinach. Niezależnie od powyższego należy stwierdzić, że w obecnym stanie prawnym stopień zawinienia nie należy już do przesłanek ustawowych do wymierzenia kary pieniężnej w oparciu o art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej;

- organ pierwszej instancji zasadnie uznał, iż w znacznym stopniu naruszono wymagania w zakresie oznakowania. Naruszone zostały podstawowe przepisy prawa żywnościowego zakazujące wprowadzania konsumentów w błąd co do charakterystyki i składu środka spożywczego, określone w art. 7 ust. 1 lit. a rozporządzenia nr 1169/2011 oraz art. 16 rozporządzenia nr 178/2002, które wynikają z celu prawa żywnościowego określonego w art. 8 rozporządzenia nr 178/2002. Na ocenę stopnia naruszenia wpływały również pozostałe, niezakwalifikowane jako zafałszowanie, niezgodności z przepisami o jakości handlowej, które stwierdzono w toku kontroli u strony, w szczególności brak podkreślenia alergenów w wykazie składników – niezgodnie z § 19 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia w sprawie znakowania w związku z art. 21 ust. 1 lit. b rozporządzenia nr 1169/2011 oraz wprowadzenie do obrotu kielbasy wiejskiej pieczonej, której określenie jako „wiejska” mogło wprowadzać konsumentów w błąd – niezgodnie z art. art. 7 ust. 1 lit. a rozporządzenia nr 1169/2011 oraz art. 16 rozporządzenia nr 178/2002;
- przesłanka dotychczasowej działalność podmiotu została prawidłowo oceniona w zaskarżonej decyzji, a wskazane przez organ pierwszej instancji negatywne wyniki dwóch spośród pięciu kontroli przeprowadzonych u strony w zakresie jakości handlowej z pewnością powinny mieć wpływ na wymierzenie kary pieniężnej wyższej niż minimalna. W odwołaniu strona podniosła, iż organ pominął istotne okoliczności w sprawie, takie jak: solidny sprzedawca, solidny pracodawca, solidny płatnik podatków i innych opłat, a także podmiot realizujący swoistą misję w formie spółdzielni. Prezes UOKiK stwierdził jednak iż określenie „solidny sprzedawca” nie znajduje potwierdzenia w świetle wyników kontroli Dolnośląskiego WIIH, zaś pozostałe okoliczności nie mają znaczenia w kontekście niniejszej sprawy prowadzonej w oparciu o przepisy o jakości handlowej;
- organ pierwszej instancji prawidłowo ustalił wielkość obrotów strony na podstawie jej oświadczenia z 9 września 2015 r. W odwołaniu strona podniosła, że organ niezgodnie z treścią art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej uwzględnił w przesłance wielkości obrotów także wielkość przychodów. Odnosząc się do tego zarzutu Prezes UOKiK stwierdził, że wielkość przychodów faktycznie nie była wymieniona wśród przesłanek branych pod uwagę na mocy art. 40a ust. 5 tej ustawy, natomiast informacja ta była niezbędna do ustalenia górnej granicy kary pieniężnej na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 4 tej

ustawy, która wynieść mogła do 10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary. W związku z tym należy stwierdzić, że organ pierwszej instancji nie naruszył wskazanych przepisów o jakości handlowej przy wymierzaniu kary pieniężnej. Prezes UOKiK nie dopatrył się naruszenia interesów strony podlegającej tej karze także z tego względu, że w dniu rozstrzygnięcia sprawy w drugiej instancji wielkość przychodu przedsiębiorcy znajduje się w katalogu ustawowych przesłanek branych pod uwagę przy wymierzaniu kary pieniężnej;

- z uwagi na konieczność wzięcia pod uwagę nowych dwóch przesłanek do wymierzenia kary pieniężnej, w związku ze zmianą art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, Prezes UOKiK stwierdził, że wielkość przychodów netto strony w 2014 r. wyniosła [...] zł (według informacji przekazanej przez stronę w piśmie z 9 września 2015 r.), a więc na poziomie zbliżonym do jej obrotów w 2014 r., zaś wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych wynosiła 112,12 zł.

W niniejszej sprawie, na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej organ pierwszej instancji mógł ustawowo wymierzyć karę w granicach od 1000 zł do [...] zł (gdzie górna granica kary stanowiła 10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary, tj. 10% kwoty [...] zł). Zaskarżoną decyzją wymierzona została kara pieniężna w wysokości 7 044,16 zł, a zatem zdecydowanie niższa od maksymalnej, jaką mogła być obciążona strona. Ponadto, w kontekście przesłanek do wymierzenia ww. kary, jakie nakazuje wziąć pod uwagę przepis art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, w szczególności dotychczasowej działalności przedsiębiorcy, należy stwierdzić, że kara pieniężna nie była niewspółmierna do popełnionego czynu. Zgodnie z art. 17 ust. 2 rozporządzenia nr 178/2002, kary za naruszenie prawa żywnościowego powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające. Wcześniejsze sankcje wymierzone stronie, jak się zdaje, nie wypełniły funkcji prewencji szczególnej, w związku z powyższym, w przedmiotowej sprawie kara nie mogła być minimalna, lecz właściwa do jej celu, tj., aby strona wprowadzała do obrotu produkty o właściwej jakości handlowej, a zwłaszcza niezafalszowane. Prezes UOKiK uznał tym samym, że wysokość kary pieniężnej wymierzonej stronie została ustalona prawidłowo i zgodnie z prawem, a zarzut odwołania w tym zakresie nie zasługuje na uwzględnienie.

Drugi zarzut odwołania dotyczył skierowania zaskarżonej decyzji do nieistniejącego przedsiębiorcy „Społem” Powszechnej Spółdzielni Spożywców „Południe” z siedzibą we Wrocławiu zamiast do właściciela kontrolowanego sklepu, tj. „Społem” Powszechnej Spółdzielni Spożywców Południe we Wrocławiu, co miałoby, zdaniem odwołującej się strony, stanowić podstawę do stwierdzenia nieważności decyzji w oparciu o art. 156 § 1 pkt 4 Kpa.

Zgodnie z wpisem do Krajowego Rejestru Sądowego (KRS) nr 0000111216 nazwa strony brzmi: „Społem” Powszechna Spółdzielnia Spożywców „Południe” we Wrocławiu. Analizując zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Prezes UOKiK zauważył, że w toku całego postępowania kontrolnego, pokontrolnego, jak i administracyjnego, Dolnośląski WIIH szczegółowo zidentyfikował stronę postępowania, którą bez wątplenia była spółdzielnia „Społem” Powszechna Spółdzielnia Spożywców „Południe” we Wrocławiu. W szczególności

należy stwierdzić, że w protokole kontroli organ zidentyfikował stronę nie tylko na podstawie nazwy, ale też adresu siedziby (50-040 Wrocław, ul. Podwale 37/38), numerów KRS (0000111216) oraz NIP (8960003154). Dalsze czynności w sprawie podejmowane były wobec tego samego podmiotu, który, co należy podkreślić, odbierał kierowaną do niego korespondencję oraz aktywnie uczestniczył w prowadzonym postępowaniu administracyjnym i w żadnym jego momencie nie zgłaszał sprzeciwu ani zastrzeżeń co do bycia adresatem działań Dolnośląskiego WIIH. W sentencji zaskarżonej decyzji, w obu jej punktach, organ wskazał adresata: „„Społem” Powszechna Spółdzielnia Spożywców „Południe” z siedzibą, we Wrocławiu przy ul. Podwale 37/38, 50 040 Wrocław”, tj. nazwę nieznacznie różną od zarejestrowanej w KRS, adres identyczny. W orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego ugruntowany jest pogląd, zgodnie z którym stwierdzenie nieważności decyzji na podstawie art. 156 § 1 pkt 4 Kpa można stosować tylko do kwalifikowanego naruszenia prawa przez skierowanie decyzji do jednostki, która w świetle przepisów prawa nie jest stroną postępowania w danej sprawie. Przy ocenie stopnia naruszenia przepisów prawa należy zatem uwzględnić, czy w toku postępowania prowadzono czynności wobec jednostki, która jest stroną w sprawie (por. wyrok NSA z dnia 19 stycznia 2007 r. sygn. akt I OSK 350/6). Ze względu na istotę nieważności decyzji z przyczyny, o jakiej mowa w art. 156 § 1 pkt 4 Kpa, która wiąże się z ukształtowaniem stosunku prawnego, należy stwierdzić, że zachodzi ona wówczas, gdy skierowano decyzję do osoby niebędącej stroną, ale mylnie traktowanej przez organ jako strona. Kwalifikowana wada prawna decyzji przesądzająca o nieprawidłowym ukształtowaniu stosunku prawnego zachodzić będzie jedynie wówczas, gdy podmiot, do którego skierowano decyzję, nie miał przymiotu strony postępowania w rozumieniu art. 28 Kpa, a mimo to został przez organ administracji publicznej potraktowany jako strona tego z postępowania. Przepis ten obejmuje zatem takie przypadki, gdy decyzja administracyjna kształtuje sytuację prawną podmiotu, którego w świetle prawa materialnego nie powinna dotyczyć, np. decyzję skierowano do pełnomocnika strony (por. wyrok NSA z dnia 24 maja 2007 r., sygn. akt II GSK 400/06). Innymi słowy, stwierdzenie nieważności decyzji na podstawie art. 156 § 1 pkt 4 Kpa obejmuje wypadki wadliwości decyzji polegające na rozstrzygnięciu decyzją sytuacji prawnej jednostki, która w świetle norm prawa materialnego nie ma ani interesu prawnego ani obowiązku prawnego w danej sprawie administracyjnej.

Biorąc powyższe pod uwagę Prezes UOKiK uznał, że oznaczenie strony w zaskarżonej decyzji było nieprecyzyjne, ale nie miało wpływu na identyfikowalność strony i tym samym na prawidłowość rozstrzygnięcia. Wskazane uchybienie nie miały wpływu na wynik sprawy, a zatem nie mogą prowadzić do wyeliminowania zaskarżonej decyzji z obrotu, o co wnioskuje strona w odwołaniu.

Podsumowując przeprowadzone rozważania Prezesa UOKiK uznał, że zaskarżoną decyzję należy utrzymać w mocy.

Zgodnie z art. 40a ust. 6 i 7 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej we Wrocławiu, w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna.

Prezes UOKiK, stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UOKiK orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Zgodnie z art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r. poz. 270, z późn. zm.) od niniejszej decyzji przysługuje skarga wnoszona do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Do należności pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r. poz. 613, z późn. zm.).

z up. PREZESA
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
ZASTĘPCA DYREKTORA
Departamentu Inspekcji Handlowej

Dariusz Łomowski